

[Holmberg.]

den kommer. Ministeren gør opmærksom på, at når forslag ikke er fremsat, skyldes det meget stof og manglende tid m. v., men der er unægtelig også gået nogle år, for i det svar, vi har fået, står, at en hel del af det, man forbereder, allerede var udformet af vejlovsudvalget i 1951, altså for ca. 20 år siden.

Vi har stillet en masse spørgsmål, og vi har fået svar, og alle de svar, vi har fået, er stort set blevet accepteret. Det indrømmes, at der er sket visse ændringer, men stort set er de accepteret. Mellem det væsentlige, jeg vil nævne her ved anden behandling, er, at vi har spurgt om personalebehovet efter den ny lov, klagebeføjelse mellem de forskellige administrationer og eventuelt statsbidrag til amtskommunale og kommunale vejformål samt projekterings- og anlægsvirksomhed under den ny lov. Her er vi inde på noget væsentligt i forbindelse med amternes anke over forslaget. I betænkningen står der noget væsentligt herom, og da vi jo ved, at det, der står i betænkningen, er en form for lov, er det rimeligt efter den modstand, der har været herimod, kort at resumere. Det er nemlig det samlede udvalgs opfattelse, at der skal træffes aftaler mellem de kommunale myndigheder om at bistå vejdirektoratet med vedligeholdelse og drift af de veje, der nu bliver statsveje. Udvalget forudsætter endvidere, at hvor amtskommunalt eller kommunalt vejvæsen udfører arbejde for staten — og det kommer amterne og kommunerne til her som på mange andre områder — sker det i et løbende, fornuftigt samarbejde.

Det skal indrømmes, at det er ikke så enkelt. Hvor arbejdet bliver udført i licitation, volder det nok ikke større vanskeligheder, men når det gælder drift og vedligeholdelse, efter hvilke kriterier kan amterne da sende regningen til staten? Jeg er desværre bange for, at hvis vi ikke her får klare retningslinjer, kan der måske godt komme lidt rigeligt ind under disse poster. Fristende kan det jo være, når regningen kan refunderes med 100 pct. Udvalget har ikke kunnet finde frem til et bestemt kriterium, i hvert fald ikke et, som vi umiddelbart kunne anbefale, f. eks. pr. kilometer vej, pr. indbygger eller efter specificeret regning; ministeren har i udvalget ikke villet

lægge sig fast på noget bestemt, og det har vi heller ikke forlangt. Vi har accepteret, at der nu vil blive gjort forsøg med begge systemer, måske også efter andre kriterier, og man vil på den måde indvinde erfaringer.

§ 17, stk. 2, har givet anledning til nogen debat om ministerens mulighed for at bemyndige de kommunale myndigheder til at meddele visse tilladelser og dispensationer. Det vil bero på forhandlinger mellem staten og kommunerne, men da det drejer sig om et område af stor økonomisk rækkevidde for staten, er det nok ikke så enkelt med disse tilladelser og dispensationer. Jeg mener, det er rigtigt, at det bliver sagt.

Udvalget lægger endvidere vægt på ministerens tilsagn om — i alle tilfælde i overgangstiden, for vejfonden skal jo ophæves, og de nye regler om tilskud bliver en realitet — at hvor forarbejde er meget langt fremme, og hvor amt og kommune har kunnet forventet tilskud efter de gamle bestemmelser, kan staten give tilskud, selv om det egentlig er imod de nye bestemmelser.

Forslagets § 34, stk. 3, om byggelinjer har også været drøftet, og vi har fået oplyst, at der kan gives dispensation uden betingelser, og at det nuværende lovforslag ikke udelukker, at vejbestyrelserne opretholder denne praksis.

Endvidere har udvalget spurgt, om det meget omdiskuterede forslag har været forhandlet med de amtskommunale og kommunale myndigheder og vejnetet. Det er rigtigt, at der har ikke været forhandlet herom, hvad jeg i øvrigt mener er en fejl, men det er dog ikke sådan, at vedkommende myndighed ikke vidste, hvad der vil komme, idet forslaget er forelagt i et møde i vejdirektoratet den 30. november 1970, hvor de kommunale myndigheder var repræsenteret.

Til sidst har jeg et par principielle betragtninger. Der er ikke noget ønske fra udvalget, og det er et enigt udvalg, om et egentligt statsvejvæsen, og hele udvalget er også enig om, at det ikke bør oprettes. Vi får ikke flere væsener, end vi har i forvejen. Der sker en udvidelse af det vejnet, som staten i forvejen havde, og her må jeg ærligt talt sige, at jeg undrer mig lidt for ikke at sige meget over amtsrådenes besværelser over, at de nu bliver fritaget for at betale direkte til store dele af deres vejnet. Mon